

MARK LAWRENCE

ŠEDÁ SESTRA

Šedá sestra

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Mark Lawrence

Šedá sestra – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Od Marka Lawrence dále vyšlo:

Roztříštěná říše

Trnový princ

Trnový král

Trnový císař

Válka Červené královny

Princ bláznů

Lhářův klíč

Osheimské kolo

Bratři na cestách – povídky z Roztříštěné říše

První kniha Předkova

Červená sestra

Šedá sestra

DRUHÁ KNIHA PŘEDKOVA

Mark Lawrence

TALPRESS

Copyright © 2018 by Mark Lawrence
Translation © 2020 by Martin Boček
Cover art © 2020 by Jiří Miňovský

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-719-7737-7 tištěná kniha
ISBN 978-80-719-7753-7 e-kniha

*Věnováno mojí babičce Beatrice ,BG‘ Georjinové,
která si byla absolutně jistá,
že ze mě jednou bude námořní kapitán.*

Co se stalo v Červené sestře

Pro ty z vás, kteří museli na tuhle knihu čekat, jsem připravil stručné shrnutí událostí prvního dílu. Chci totiž, abyste si mohli připomenout co, kdo, kde a jak, aniž bych musel nutit jednotlivé postavy si o tom povídat mezi sebou přímo v rámci děje. Jsem si jistý, že takhle to bude lepší pro vás i pro ně.

Na následujících řádcích zmíním jen to, co bude podstatné pro příběh popsany v této knize.

A mimochodem, abych nezapomněl. Možná budete trochu tápat, co je zač ten Keot, co o něm najednou bude řeč. To je v pořádku. Máte tápat, přinejmenším ze začátku, protože v prvním díle o něm nepadlo ani slovo.

Ale teď už pojďme k věci.

Abeth je planeta obíhající kolem umírající rudé hvězdy, červeného trpaslíka. Je téměř celá pokrytá ledem a většina jejích obyvatel žije ve zhruba padesát mil širokém rovníkovém pásu – Koridoru –, který je z obou stran sevřený ledovými útesy.

Koridor nezamrzne jen díky umělému měsíci, který není ničím jiným než obřím zrcadlem kroužícím vysoko na oběžné dráze. To každou noc odráží sluneční paprsky dolů na planetu, a tak rozpouští led v posledních dosud obyvatelných oblastech.

Před několika milénii na Abeth z dalekých hvězd přiletly původní čtyři kmeny lidí. Po přistání zde našly opuštěné zbytky prastaré civilizace, o jejichž příslušnících se dnes mluví jako o Zmizelých.

Říše, kde se odehrává náš příběh, sousedí na východní straně se Skýtrem, zatímco její západní hranici tvoří Marnské moře. Na konci první knihy přes něj připluli durnší nájezdníci, obsadili pobřeží a zahájili invazi do vnitrozemí.

Jak slunce umírá a slábne, led pomalu pohlcuje dosud volnou zemi a nezastaví jej už ani noční teplo přesměrované měsícem. Koridor se tak postupně zužuje a jednotlivé národy potřebují nová území, kde by mohli jejich obyvatelé žít. A protože s ledem bojovat nejde, upírají se jejich zraky k územím sousedních států.

Šlechta v říši se označuje přídomkem -sis, který si připojují za své příjmení. Vznešené rody se pak nazývají například Tacsis, Jotsis a podobně.

Původními čtyřmi kmeny lidí, které přiletěly na Abeth z hvězd, byli Gerantové, Hunskové, Maržalové a Quantalové. Dodnes se jejich dědictví projevuje u některých osob, kterým propůjčuje výjimečné schopnosti. Lidé s gerantskou krví dorůstají úctyhodné velikosti a jsou velmi silní, zatímco

hunskická krev způsobuje, že se dokážou pohybovat neuvěřitelně rychle. Maržalská krev dává přístup k nejrůznějším odvětvím nižší a střední magie, což zahrnuje například stínopřad, runotepectví nebo ovládání elementů. Quantalové dokážou čerpat syrovou sílu přímo z Cesty a umí manipulovat s vlákny, z nichž je utkaná samotná realita.

Hvězdné lodě, na kterých kdysi čtyři kmeny přiletěly, byly podle legend poháněny prasdci. Pár z nich se dochovalo až do současnosti a jsou z nich nyní nesmírně cenné artefakty, zejména pro svoji schopnost zesilovat magickou moc Quantalů a Maržalů.

Dalšími významnými artefakty jsou takzvané Oblouky. V Koridoru stojí celkem tři, přičemž císařský palác je vybudovaný kolem jednoho z nich. Neexistuje žádný záznam o tom, že by se kdy nějakému člověku podařilo některý z Oblouků otevřít, ale falešné proroctví předvídá příchod Vyvolené, která to dokáže.

Nona Šedá je vesničanka pocházející z bezejmenné vísky. Koupil ji obchodník s dětmi jménem Giljohn, který ji následně prodal do Kaltézy. To je aréna nacházející se v hlavním městě říše, Veritě, která trénuje bojovnický a pořádá krvavé zápasy pro pobavení lidu. Řízením osudu se ale Nona dostala pryč a skončila v klášteře Sladké Milosti, kde jsou novicky cvičeny ke službě Předkovi. Ta ale může mít víc podob, než byste čekaly. Když se z novicky stane jeptiška, zařadí se do jednoho ze čtyř klášterních řádů. Těmi jsou svaté sestry/Předkovy nevěsty (uchovávají víru a vykonávají náboženské úkony), šedé sestry/sestry utajení (jsou cvičeny jako špiónky a vražedkyně a většinou ovládají nižší magii, typicky stínopřad), červené

sestry/sestry válečnice (jak jejich název napovídá, jsou to výjimečné bojovnice) a konečně svaté čarodějnice/sestry okultnice (jeptišky způsobilé kráčet Cestou).

Postupně se zjistilo, že Nona je trojí krve – což je neuvěřitelně vzácný úkaz. Ve výsledku tak disponuje hunskickými, maržalskými a quantalskými schopnostmi. Navíc má černé oči bez bělma, což jí způsobila konzumace velmi nebezpečného protijedu, který si sama vyrobila. Taky nemá stín, protože si ho sama odsekla v boji s Yisht.

Yisht je válečnice původem z ledových kmenů, kterou v současnosti zaměstnává císařova sestra Sherzal. V jejích službách Yisht ukradla ve Svaté Milosti ukryté prasdce, přičemž zabila Noninu kamarádku Hessu.

Nona si vysloužila nenávisť lorda Thurana Tacsise, protože napřed zranila a později zabila jeho syna Raymela, plnokrevného gerantského bojovníka. Stejně tak ji nenávidí i druhý lordův syn Lano. Oba Tacsisové si na ni najali jednoho z tajemných asasínů známých jako Noi-Guin. Ti jsou proslulí tím, že jak jednou dostanou zapláceno, nedají si pokoj, dokud nezlikvidují svůj cíl. Jsou schopní čekat klidně celé roky, než budou moct svůj kontrakt splnit.

Během krádeže prasdce Nonu zradila další z novicек, její kamarádka Clera Ghomalová. Její zbylé přítelkyně jsou novicky Ara, Darla, Ruli a Julia. Ara neboli Arabella Jotsisová pochází z mocného šlechtického rodu a je dvojí krve, díky čemuž má jak hunskické, tak quantalské schopnosti. Darla je dcerou významného generála císařských armád a v žilách jí koluje gerantská krev. Ruli ovládá některé maržalské schopnosti,

i když v tomto umění nijak zvlášť nevyniká. A konečně Julia je studijní typ a doufá, že se z ní jednou stane svatá sestra.

Další významnou postavou mezi novickami je Zole. Ta, stejně jako Yisht, pochází z ledových kmenů a do kláštera ji dostala císařova sestra Sherzal. Zole posloužila jako nechtěná vějička, která umožnila krádež praserdce. Kromě toho je to ale jediná známá osoba na celém Abethu, jíž v žilách koluje krev všech čtyř původních kmenů. Mnozí ji proto považují za Vyvolenou. Pokud byste chtěli věřit proroctví, tak je Zole prorokovanou Argathou a Nona jejím Štítem.

V čele kláštera Svaté Milosti stojí abatyše Skla, žena, která má nečekaně dobré konexe v církvi i Inkvizici... a nejen v nich.

Nejvýznamnější jeptišky v klášteře jsou obě sestry představené – Kolesa a Růže. Sestra Kolesa vyučuje víru na hodinách Duchovna, zatímco sestra Růže vede sanatorium. Další významné osoby jsou sestra Lůje, která vyučuje Čepele; sestra Pánev, která vyučuje Cestu; a sestra Jablka přezdívána Travička, která vyučuje Stín. Mladá sestra Rendlička je velmi schopnou šedou sestrou a také milenkou Jablky.

Před složením svaté přísahy si všechny novicky povinně projdou čtyřmi třídami, které jsou pojmenované po čtyřech řádech jeptišek. Jsou to červená třída, šedá třída, okultní třída a svatá třída. Na konci prvního dílu jsme Nonu opustili ve věku jedenácti, možná dvanácti let, když studovala v šedé třídě.

Každá novicka si vybere tajné jméno, které začne používat, pokud se stane plnohodnotnou sestrou. Nonino tajné jméno je sestra Klec a Ařino sestra Trna.

Na konci prvního dílu Nona zabila Raymela Tacsise v divočině. Sestru Rendličku těžce zranil noi-guinský zabiják sledující Nonu a Jablka se jí teď snaží pomoci.

Prolog

Zničit klášter, to není žádná drobnost. Dokonce i pro mocné Tacsisy, kteří odvozují svůj původ přímo od císařského rodu, to může být příliš velké sousto.

Lano Tacsis dorazil ke skále Víry vystrojený jako do války. Ne aby se předvedl, ale protože tohle byla válka. Jeho zbroj z obloukové oceli krvavě zářila ve svitu tisíců rudých hvězd. Před ním pochodovaly sevřené řady jeho osobní stráže, která představovala tvrdé jádro tacsiské armády a kterou osobně vybral a vycvičil sám lord Thurán. Tvořili ji vojáci zocelení jak v bitvách na východní hranici říše, tak na marnských plážích na západě.

Lanova sebedůvěra ale nepramenila z přítomnosti těchto vojáků a jejich blyštivých kopí. Jejím zdrojem byli Noi-Guin kráčejíci po jeho boku. Asasíni, kteří na jeho zavolání přispěchali z temných tetragodských síní.

Když Noi-Guin od někoho získají dítě, obětují ho temnotě. Většina jich zemře, ale tu a tam některé přežije neuvěřitelně tvrdý výcvik. Když se takový jedinec o deset či více let později vynoří za bezměsíčné noci z podzemí, je z něj už jiný člověk. Není svázaný žádnými rodinnými či rodovými vazbami. Není poslušnou ovečkou Předkovy církve. Není ničím jiným než Noi-Guin – smrtícím nástrojem stojícím mimo

morálku i víru. Je z něj asasín oddaný jen a pouze svému poslání.

Občas si nejbohatší Sisové najmou některého z nich, aby pro ně něco zařídil. Většinou smrt nepohodlného soupeře. Naprosto výjimečně nastala situace, že na splnění jejich zakázky bylo zapotřebí víc než jednoho z temných pánů Tetragody. Na celém světě nebylo člověka, který by pamatoval víc než tři asasíny pracující na společném úkolu. V dávných dobách se to občas stávalo, ale v žádném z dochovaných příběhů se nemluvilo o více než pěti Noi-Guin operujících bok po boku.

A přesto toho dne, kdy Lano Tacsis přitáhl ke klášteru Sladké Milosti stojícímu na vrcholku skály Víry, jich měl po svém boku hned osm.

„Nona Šedá? Jsi si tím jistá?“ Lano zvedl hledí své helmy a pracně zaostřil pohled na temnou postavu stojící v hlubokém stínu jednoho z pilířů lemujících cestu, po níž táhla jeho armáda. „Takže sestra Klec... se přece jen vrátila do Sladké Milosti!“ Nadšeně udeřil sevřenou pěstí do levé dlaně, až brnění hlasitě zařinčelo. „To je úžasné! Báł jsem se, že navzdory mým příkazům bude dávno pryč.“ Pak se ale najednou nespokojeně zamračil. „Jsi si skutečně jistá, že je to ona?“

Clera Ghomalová na něj upřela svoje černé oči a přikývla. „No jasně. Kdo jinej by mě asi nechal jen tak si odejít?“

Sestra Klec čekala ukrytá ve stínu nedalekého pilíře. Ve stínu, který ona sama už dávno nevrhala. A za ní, ukryté v kameném lese, čekaly jeptišky i novicky a sledovaly dění na cestě před sebou. Jen sestra Růže jim nebude stát po boku, až na ně Tacsisova armáda zaútočí a začne krveprolití. Místo toho bude bojovat svoji vlastní bitvu, bitvu o život sestry Trny. Aspoň že

tak. Clera ji nechala ležet na bojišti zraněnou a bezmocnou, ale přinejmenším živou.

Nona držela v ruce meč ostřejší než břitva. Ledový víchř vanoucí Koridorem klouzal po čepeli a přitom syčel bolestí, jak ho krájela na plátky. Její přítelkyně a sestra už svoji první bitvu svedla. I ona stála, klidná a nehybná, zatímco se k ní blížili Pellarthové. V celé historii kláštera bylo jen pár novic, které vstoupily mezi červené sestry tak dobře připravené a vycvičené jako Trna. A ještě méně jich bylo tak odhodlaných vyzkoušet si v praxi všechno to, co se naučily o Čepeli a Cestě, jako ona.

Sestra Klec ale byla jiná.

Víra ji učila přijmout to, co nedokáže změnit, a povznést se nad to. Učila ji, že vztek je pro slabochy. Že je jako plamen, který vás může pohltit a spálit, pokud ho v sobě neuhasíte.

Jenže pro ni byl vztek zbraní. Držela ho na uzdě, ovládala ho, ale nepotlačovala. Byl její silou. Základem její osobnosti. Její sestra v tuhle chvíli dost možná umírala. Její *kamarádka*. Vztek... To je čistá, základní emoce. Hoří jako oheň a stejně jako on je dobrým služebníkem, ale špatným pánem. Klec věděla, jak ho využít. Nechala ho, aby spálil všechnu lítost a žal. Aby je překryl a potlačil, přinejmenším na nějakou chvíli. A jestli bude dost silný, tak před jeho plameny neobstojí ani strach. Dokonce i krutost a nenávisť se ho bojí, protože vztek je nepotřebuje. Nestojí o ně, nezajímají ho. Jediné, po čem touží, je ničení. A přesně to sestře Kleci vyhovovalo.

Kdysi jí jeden muž vysvětlil, že vztek je dar, který nám dala příroda. Že je to zbraň, zakalená v nespočetných éonech lidského vývoje. Že je v něm ukrytá síla a moc. Tak proč by se ho měla vzdát, když ho může využít ve svůj prospěch?

Každý zákon, ať už církevní, nebo světský, má ve svém jádru ukrytou jedinou věc: snahu oddělit lidi od vzteku a na-

hradit ho chladnou logikou a kupeckými počty. Snahu zkrátit člověka. Vzít mu, co je po právu jeho, a tím ho oslabit a podřídit vyšší autoritě. Právo se snaží upřít vám pomstu a přenést ji do rukou soudců a slepé spravedlnosti. Snaží se nahradit to, o čem v srdci víte, že je správné, chladnou literou zákona, inkoustem a papírem. Chcete namítnout, že na zločince přece čeká vězení, nebo dokonce šibenice? Máte pravdu. Jenže i ty existují jen proto, aby se dál stavěly mezi člověka a ty, kteří mu ublížili. Všechno tohle má jediný cíl: získat čas. Vytvořit prodlevu mezi akcí a jejími následky.

Je to jako klec. Klec, která se snaží uvěznit a zkrátit monstrum ukryté hluboko v nás, a povznést nás tak nad divoká zvířata. Je to něco, co nás pozvedává. Civilizuje. A taky oslabuje.

Sestra Klec sledovala své nepřátele, jak s ocelí v ruce pochodují ke skále Víry.

Její hněv byl jako rozbouřený oceán. Divoké vlny, ženoucí se vysoko nad temnou hlubinou, narážely do skalnatého pobřeží. Tvrdě a neúprosně, jedna za druhou. Svoji silou drtily skály na balvany. Rozbíjely je na kameny a ty dál na písek. Ani to je ale neutišilo a tak pokračovaly ve svojí práci dál a dál, až už nebylo vůbec nic, co by mohly zničit.

Její nenávist byla jako bouře. Divoká a ukrutná temnota plná hromů a blesků a vichru, který láme i ty nejsilnější stromy jako párátka.

Její vzdor byl jako skála tyčící se k šedé obloze a netečně odolávající času i dešti.

A její vztek... její vztek byl jako skleněné střepy zabodnuté hluboko do hrudníku. Tak hluboko, že je nedokážete vytáhnout. Tak hluboko, že vám bolest nedovolí zapomenout. Nedovolí vám se ukrýt nebo utéct. Nedovolí vám vyjednávat nebo uzavírat kompromisy.

* * *

Nona Šedá zvedla hlavu a temnýma očima bez bělma si prohlížela své nepřátele. Možná to byla jen hra světla, možná odražený paprsek nějaké hvězdy nebo pochodně, ale přísahala by se, že někde v jejich středu hoří rudý plamen.

„Jsem svojí vlastní klecí,“ procedila mezi zaťatými zuby a pozvedla meč. „Kleci, kterou jsem právě otevřela dokořán.“

1

Existuje nespočet jedů, které vám přivodí šílenství, ale ten nejzákeřnější a nejučinnější z nich je obyčejná láska. Sestra Jablka znala její nebezpečí, ale přesto ji okusila. Dobrovolně a z vlastní vůle. Udělala to, i když dobře věděla, že na ni neexistuje protijed.

To kvůli ní teď dělala to, co musela. Šípkové keře plné trnů se jí stavěly do cesty ve snaze ji zastavit, ale marně. Ledový víchř se do ní opíral, jak ji chtěl srazit na kolena, ale odmítla se mu poddat. Dokonce i sama země se proti ní spikla a snažila se ji alespoň zpomalit svou příkrostití a vzdáleností, kterou musela překonat, ale ani ona neuspěla.

Jed v jejích žilách ji nutil hnát se dál a dál a vzdorovat přitom všemu a všem, včetně sebe samé. Cítila každý jeden z těch třiceti roků, které si s sebou nesla. Oblečení měla rozedrané na cáry, které divoce tančily ve větru. Nohy ji bolely a měla je sedřené do krve. Ničeho z toho si ale nevšímal a tvrdohlavě pokračovala dál.

Když narazila na zvířecí stezku, bez váhání se po ní vydala. Vedla směrem, kterým mířila. Ke vzdáleným řadám stromů daleko na obzoru.

„Stát!“ Divoký výkřik přicházející zdánlivě odnikud.

Jablka si ho nevšímal. Nechtěla. Nemohla. Rendlička ji

volala. Zнала směr a vzdálenost k místu, kde ji najde. Zнала i bolest, která ji vedla. Rendlička ji volala. Rendlička, která by po ní nikdy nechtěla, aby opustila svoje místo. Nikdy. Dokonce ani kdyby jí šlo o život, kdyby umírala. A *přesto* ji teď volala.

„Stát!“ K prvnímu hlasu se přidaly další. Byly ostré a plné vzteku.

Od stromů ji už dělilo jen nějakých deset metrů a příkop. Věděla, že jakmile se ocitne ve stínu jejich větví, bude v bezpečí. Pak už na ni nebudou moct. Jenže v tu chvíli kolem ní s divokým syčením proletěl šíp a Jablka se ohlédla přes rameno.

Hnalo se za ní pět Durňanů. Jejich prošívaná brnění byla celá špinavá od soli a bláta a ocelové hrudní pláty rezavé a zprohýbané. Jeptiška věděla, že dokáže zmizet mezi stromy dřív, než ji doženou. Ale stejně dobře věděla, že jestli se o to pokusí, zastaví ji některý z jejich šípů.

Vrazila ruce do kapes svého pláště a začala klít. Některé z těch obscénností, co ze sebe vychrlila, byly opravdu originální. Možná byla první, kdo je vůbec kdy použil. Mezi jeptiškami rozhodně. Dokonce i na ty Durňany to zjevně udělalo dojem.

„Nezabíjejte mě. Jsem pro vás cennější živá než mrtvá,“ oznámila jim a přitom se snažila, aby to neznělo, jako když kárá neposlušné novicky během hodiny. Přitom vytáhla ruce z kapes, pečlivě ukrývající jejich obsah před pěti blížícími se muži. V jedné dlani měla voskovou kapsli, na té druhé hroudu šedé pasty bezkostníku a mezi palcem a ukazováčkem svírala malou bílou pilulku. Tu si bez váhání vrazila do pusy a přitom se modlila, aby to byl hořčival. Pod pláštěm měla poschovávané všechny možné i nemožné jedy a protijedy, ale kdyby je hledala a vytahovala nějak okatě, nejspíš by dostala šípem do oka. Tím pádem jí nezbylo než se spolehnout na paměť, intuici

a trochu štěstí a doufat, že si vytáhla a připravila opravdu ty věci, které chtěla a které bude potřebovat.

„Ty být... jeptiška?“ Ozval se ten nejvyšší a nejstarší z nájezdníků, zatímco se k ní blížil s kopím připraveným k úderu.

„Ano. Jsem svatá sestra.“ Pak konečně polkla a zašklebila se odporem. No, přinejmenším to *chutnalo* jako hořčival, dobré znamení.

Čtyři mladší Durňané ztuhli, pevněji sevřeli svoje zbraně a začali mumlat modlitby ke svým pohanským bohům. Ze sta jeptišek v každém klášteře jich devětadevadesát bylo svatých sester, ale to tihle chlapi nevěděli. Vzhledem k divokým historkám, co nejspíš slyšeli, v každé ženské v hábitu hned viděli červenou sestru, nebo ještě líp svatou čarodějnici, co se jen třese, až je bude moct spálit na prach.

„Jsem jeptiška. Z klášteřa.“

„Klášteř?“ zopakoval poslední slovo ten nejstarší, jako by ho ochutnával. „Klášteř.“ Napodruhé to znělo spíš jako odplivnutí.

Jablka mlčky přikývla. Musela se kousnout do jazyka, aby odolala pokušení dodat: „S velkou zlatou sochou Předka.“ Něco takového si nemohla dovolit. Jestli je má dostat, musejí do té pasti vlézt sami a ze svojí vlastní vůle. Kdyby jim došlo, že s nimi manipuluje, bez váhání by ji zabili.

Vůdce mrkl přes rameno na svoje muže a něco jim začal vykládat. Skoro tomu nebylo rozumět, protože durnština zněla jako řeč císařství, kterou někdo hodil do mlýnku na maso a pak k ní ještě přidal plnou hrst pořádně ostrého koření. Jablka postupně dospěla k závěru, že kdyby ti chlapi trochu zpomalili, přestali polykat koncovky a trochu potlačili přízvuk, dokázala by se s nimi bez větších obtíží domluvit. I takhle se jí ale povedlo pochytit pár slov, z nichž o dvou věřila, že jí můžou zachránit život. ‚Klášteř‘ a ‚zlato‘.

Zatímco se pětice dohadovala, využila příležitosti a rozlomila kapsli ukrytou v sevřené levačce. Přitom se tvářila, že se na té ruce škrábe, čímž si vetřela pořádnou dávku bezkostníkové masti do pravého hřbetu a zápěstí.

„Ty. Vzít nás do klášter.“ Vůdce se k ní přiblížil o další dva kroky a pohybem kopí jí naznačil, aby se pohnula.

„To nikdy neudělám!“ vykřikla pateticky a přitom se snažila znít pokud možno uboze a vyděšeně a ne netrpělivě, i když přesně tak se momentálně cítila. Pořád musela myslet na Rendličku, jak na ni čeká. Jak je zraněná nebo třeba umírá. Strach, který při dalších slovech rezonoval v jejím hlase, tak nemusela ani předstírat. „Nemohu. Je to zakázané.“

Potřebovala je přimět, aby se k ní přiblížili. Kdyby ji prostě hnali špičkami svých kopí před sebou, byla by proti nim bezmocná. To nemohla dopustit. Potřebovala, aby přišli až k ní. Na dosah ruky. A aby to udělali sami a dobrovolně. Přeletěla mezi nimi pohledem, o kterém doufala, že vypadá vzdorovitě. Tak akorát, aby to v nich vyvolalo touhu ten odpor zlomit. A ještě si to pořádně užít.

Velitel mávl rukou a dva jeho podřízení okamžitě vyrazili, aby popadli Jablku za ruce. Třetí ale dál držel v ruce napůl natažený luk se šípem nasazeným na tětivě, připravený kdykoli vystřelit. Jeho pohled jako by jeptišku vybízěl, ať jen se pokusí utéct. Velitel se zatím opřel o svoje kopí a nepřítomně se usmíval, pohled upřený někam do dálky, a poslední voják následoval jeho příkladu.

Jablka se tvářila, že zpanikařila. Začala mávat rukama kolem sebe, jako by se bránila těm dvěma, co se ji snažili chytit, ale přitom si dávala dobrý pozor, aby nepřekročila neviditelnou hranici, za kterou by už měli důvod ji praštit. Jednomu z nich to ale zjevně bylo jedno a stejně to udělal. Vlepil jí políček, až ji to pootočilo na místě a vyplivla krev.

Tvářila se, že ji to zlomilo, ale v duchu se spokojeně usmívala. Oba muži, jak se ji pokoušeli chytit, měli prsty a dlaně umazané od bezkostníku.

Jeden, ten, co ji udeřil – rozhodla se mu říkat Mlátič –, jí zatím zkroutil pravou ruku za záda, zatímco jeho společník – Kradlař – jí začal prohlížet kapsy v rozedraném plášti. Nejspíš zapomněl nebo nevěděl, že Předkovy nevěsty skládají slib chudoby. Jinými slovy, že místo zlata a stříbra najde leda tak její sbírku jedů a léků. Jablka trpělivě čekala a přitom se snažila je nenápadně upozornit na svoji sevřenou levačku, jak se jim snažila naznačit, že *možná* právě tady by mohli něco najít. Že se třeba před nimi pokouší něco ukrýt. Něco, co by stálo za to prozkoumat.

Mlátič se konečně chytil na vějičku a vychrlil proud těch jejich nesrozumitelných slov na Kradlaře. Ten příkřív a okamžitě si přestal všímat pláště, zato se nedočkavě vrhl na sevřenou ruku. Popadl Jablku za zápěstí a začal jí kroutit prsty, aby je rozevřel, a přitom si do těla vpravil další dávku bezkostníku. Jeptišku před jeho účinky chránil spolknutý hořčivál, takže se cítila sice trochu ztuhle, ale jinak naprosto v pořádku. Durňané na tom byli o poznání hůř.

Paní Stínu procítěně křičela, prosila a kroutila se, ale přitom držela ruku dál pevně sevřenou v pěst a úspěšně odolávala Kradlařovým stále slabším pokusům s tím něco udělat. Mlátič se ji pokusil zkrotit tím, že jí divoce zakroutil rukou za zády. Bolelo to sice jako řas, ale kost našťestí nezlomil a loket jí taky nevykloubil. Jeptiška toho využila a začala sebou v jeho sevření divoce zmítat, díky čemuž se pomalu blížili k Vůdci a Střelci. Počítala vzdálenost, která ji od těch dvou ještě dělí, ale přitom si dávala zatraceně dobrý pozor, aby se po nich ani jednou nepodívala.

Pak Mlátičkovi podjela noha v blátě a on se natáhl jak

široký, tak dlouhý na zem. Střelec se tomu zasmál, ale Vůdce si jen znechuceně odplivl a mávl na něj, ať jde svým společníkům pomoci. Pak zabodl svoje kopí do země a i on vyrazil směrem k zápasící trojici.

Mlátič ani Kradlař si zatím neuvědomili, že je jejich zamýšlená oběť otrávil. Podle všeho prostě předpokládali, že Jablka je abnormálně silná ženská... nebo že jí sílu dodal strach, který tak okatě stavěla na odiv.

Jakmile se nejstarší Durňan přiblížil, jeptiška si přitiskla sevřenou pěst k obličejí, jako by se snažila chránit její obsah, i když ve skutečnosti jí v tu chvíli šlo o pravý opak. Jakmile mohla, lehce uvolnila prsty a prudce foukla do vzniklé mezery. Do vzduchu vyletěl oblak prášku, který si připravila, a obklopil hlavu překvapeného Velitele. S notnou dávkou štěstí zasáhl i za ním stojícího Střelce, i když ne plnou silou.

Teď už se Jablka bála doopravdy. Věděla, co tenhle jed dokáže, a rozhodně netoužila přijít s ním sama do kontaktu. Se silou zrozenou ze zoufalství se vrhla nazpět a skutečně se jí podařilo vyprostit se ze stále slabšího Kradlařova sevření. Spadla do bláta, ale nevšímalá si toho a pozpátku se hrabala co nejdál od pomalu se usazujícího prachového oblaku. Nic z toho, co měla u sebe, by jí před ním nejen neochránilo, ale dokonce by ani nesnížilo příšernou bolest, kterou způsoboval, na snesitelnou úroveň.

Velitel příšerně vykřikl, ale jak se nadechl, nasál spolu se vzduchem do plic i další dávku jedu. Střelec za ním klopýtal zpět a divoce si škrábal zasažené oči. Mlátič a Kradlař pod vlivem bezkostníku jen zmateně zírali, co se to děje. Jablka sama ležela na zemi, teď už opravdu s prázdnýma rukama a bezmocná. Poslední Durňan stál jen pár kroků od ní s kopím připraveným v ruce.

Naštěstí k lidské povaze patří fascinace cizím utrpením

a bolestí. Proto i teď pátý voják jen stál a vyděšeně zíral na svého nadřízeného, jak si křečovitě zahnutými prsty rozdírá tváře až na kost. Jablka toužebně pohlédla do stínu pod stromy, od kterých ji dělilo jen pár metrů. Stačil by jeden rychlý skok, a mohla být v bezpečí. Pár dalších kroků, a byla by znovu na cestě za Rendličkou. Jenže sestry utajení skládají víc slibů než jen ty týkající se pokory a chudoby. Vytáhla z boty ukrytý nůž, a zatímco se nenápadně zvedala na nohy, potlačila nespokojené odfrknutí. Pátý voják si jí pořád ještě nevšiml. Na to byl příliš zaujat bublavým skučením svého důstojníka, zoufalými výkřiky Strělce a Mlátičem s Kraďařem, kteří se mátožně motali kolem, padali a znovu se zvedali, jen aby zase skončili na zemi.

Někdy během zápasu se jí uvolnila plachetka zakrývající hlavu kromě obličej, takže teď jí rudé vlasy tančily kolem hlavy jako ohnivá aureola. A právě tuhle chvíli si vybral poslední knoflík na jejím plášti k tomu, aby se utrhl, takže jeho rozedrané cáry se okamžitě roztáhly ve větru jako temná křídla nějakého dravce.

Poslední stojící nájezdník konečně odtrhl pohled od umírajícího velitele, který se zatím sesul do bláta, a podíval se na ni. Musela mu přiznat, že zareagoval rychle. Sklonil kopí a chtěl zaútočit, ale to už sebou její pravice švihla a spodním obloukem mu poslala vrhací nůž přímo do krku. Letící čepel neomylně zasáhla svůj cíl a muž jen klopýtl nazad a posadil se na zadek, zatímco zapomenuté kopí spadlo na zem, jak se zoufale snažil vytáhnout tu věc, přes kterou najednou nemohl dýchat.

Strelec, oslepený slzami a krví, pořád ještě klopýtal kolem. Nechal toho, až když Jablka sebrala upuštěné kopí a vrazila mu ho do srdce. Pak ukončila i Velitelovo trápení a zamířila k posledním dvěma nepřátelům. Oba teď leželi bezmocně

na zemi, neschopní pohybu. Kradlař byl otočený čelem k ní a vypoulenýma očima sledoval zakrvácenou špičku kopí v její ruce.

Jablka se nespokojeně zamračila a pohled jí znovu sklouzl k nedalekým stromům. Netoužila po ničem jiném než být už znovu na cestě, nemluvě o tom, že nikdy neměla žaludek na zabíjení bezmocných obětí. Popravdě řečeno, nesnášela *veškeré* zabíjení. Vždycky byla lepší v teoretickém předávání než v praktické aplikaci svých schopností.

Udělal pár kroků a dřepla si k ležícímu muži. „O sestře utajení se předpokládá, že se bude pohybovat nikým neviděna a neslyšena. A že je zhola nemožné ji překvapit nebo zaskočit.“ Sáhla pod plášť a vytáhla dvě syté fialové pilulky se zeměsladem. Osobně nasbírala kořeny v nich obsažené, vyextrahovala z nich léčivé látky a vyrobila z nich tyhle tablety. „Že se vám to povedlo, je skutečně trapné, chápeš? Nikomu o tom ale neřeknu, pokud mi slíbíš, že i ty si to necháš pro sebe.“

Povzdechla si a rychlým pohybem strčila každému z těch dvou pilulku do pusy. Pak jim zakryla ústa a držela, dokud je nespokli. „Jestli vás nikdo nenajde a nezabije dřív, než tohle zabere a vy se zas budete schopní normálně hýbat – a věřte mi, že si oba víc než zasloužíte, aby vás někdo našel a zabil – tak vám vřele doporučuju, abyste se sebrali a pelášili zpátky na tu loď, co vás sem dovezla. A pak šup přes moře a zpátky domů. Jasně?“

Otřela si ruku do Mlátičova pláště a zvedla se. Po takovéhle dávce zeměsladu jim bude špatně přinejmenším týden. Měsíc, pokud tu pilulku před polknutím rozkousli.

Na chvíli uvažovala, že by nechala svoji vrhací dýku v kopicíkové krku, ale pak si to rozmyslela a s odporem ji vytáhla. Pak konečně vyrazila na cestu a o pár okamžiků později už se hnala lesním stínem s krvavou čepelí v ruce.

Jablka byla vždycky v první řadě učitelkou. Neměla v sobě tu ocel, nezbytnou pro práci v terénu. Zato Rendlička byla z úplně jiného těsta. Vždycky udělala to, co bylo potřeba. Bez váhání, bez kompromisů. Byla to dokonalá zbraň. Když si to situace žádala, dokázala odložit svou sladkou a milou povahu, zamknout ji někde hluboko v sobě a nepustit ji ven, dokud nesplnila úkol. O to horší byla představa, proč asi všechny svoje závazky najednou porušila a zavolala si na pomoc svoji sestru, i když věděla, že ta je pověřená svým vlastním úkolem.

Pomyšlení, co hrozného se asi muselo stát, že ji to přimělo k něčemu takovému, děsilo Jablku až do hloubi duše. Věděla, že Rendlička by po ní nikdy nechtěla, aby opustila svoje místo a závazky v klášteře. Že by po ní bez ztraceně dobrého důvodu nežádala, aby během hraničářen přestala dohlížet na Arabellu Jotsisovou.

Proto chvátala dál. Musela se přemáhat, aby neběžela, ale měla před sebou ještě celé míle cesty. Nějakou dobu sledovala zvířecí stezku, ale když se stočila do špatného směru, opustila ji a místo toho šla podél napůl zamrzlého potoka.

Pak ji něco napadlo. Rendlička přece měla dohlížet na Nonu, že? Že by jí něco udělala ta dívka? Byla to nebojácná a divoká holka, co měla tendenci napřed jednat a až pak přemýšlet. Na druhou stranu, v Koridoru se pohybovala celá řada mnohem nebezpečnějších lidí než Nona Šedá. Tak možná to byla Nona, kdo byl v nebezpečí a kdo potřeboval pomoc...? Ne, zavrtěla Jablka odmítavě hlavou. Bolest a strach, které cítila, patřily Rendličce.

Les kolem ní zahalila mlha. Nejspíš vznikla někde, kam zamířil pohled měsíce, a ledový vítr ji pak Koridorem unášel třeba celé dny, než dorazila až sem. Byla tak hustá, že neviděla

pořádně ani svoje nohy, ani věci, co jí stály v cestě. To jí sice dokázalo zpomalit, ale rozhodně ne zastavit. Klopýtala dál bílou tmou směrem, odkud cítila přicházet Rendliččin nářek.

Mil postupně ubývalo, a když konečně nechala mlhu za zády, zbývala jí už jen jedna poslední. Teď šla pustinou plnou skal, příliš neúrodnou, než aby se tu dalo něco pěstovat. Občas v dálce zahlédla pastoušku a kolem ní roztroušené krávy nebo ovce, ale to bylo všechno. Potok, jehož tok sledovala, spěchal dolů hlubokým údolím, kde pak mizel v dalším lese. Někde v něm se nacházela i Rendlička, tím si byla Jablka jistá. Vnímala její blízkost skrze jizvu, kterou jí v mysli zanechal sestřin stínový výkřik.

Jeptiška zpomalila. Předtím byla neopatrná. Příliš spěchala a přestala dávat pozor, což jí vehnalo do rukou těm pěti Durňanům, kterým se měla a mohla snadno vyhnout. Podruhé tu samou chybu neudělá. Ukryla se mezi dva jilmy a přitáhla k sobě stíny. Stínopřad jí vždycky připadal snadný a přirozený. Temnota v jejích dlaních se zkondenzovala.

Pokaždé, když svojí vůlí ovládala stíny kolem sebe, si připadala, asi jako když si vzpomenete na jméno nějaké osoby, které vám dlouho unikalo. Nebo jako když vyřešíte hádanku, nad kterou jste dlouho hloubali. Takový ten pocit, když se vám najednou uleví a zalije vás úleva a radost. Cítila, že v lese před ní nedávno používal stínopřad ještě někdo další. Prázdnota kolem ní se pořád ještě chvěla ozvěnou toho, co se tu stalo. Cítila z ní Rendliččin výkřik, ostrý a hluboký. Ale pak tam byly i další věci. Něco... kyselého. Tak byla cítit práce Noi-Guin. Jablka už se s ní setkala. Před dvěma lety, když do Svaté Milosti poslal Thurán Tacsis dva asasíny, aby pro něj zavraždili Nonu. Dodneška nechápala, jak mohli selhat. Dva nejlepší zabijáci z celého Abethu najatí na jednu obyčejnou novicku. A ona přežila!

Jablka se zahalila temnotou a přinutila se uklidnit, jak se na Šedou sestru sluší. Paní Cesty ji naučila příslušné mantry už dobře před dvaceti lety a Jablka si je za ty roky upravila pro své vlastní potřeby a udělala z nich nedílnou část sebe samé a své moci. Jenže teď a tady, kde na ni ze všech stran dotírala ozvěna Rendliččina výkřiku, pro ni najednou byl trans trpělivosti téměř nedosažitelný.

Nakonec to ale přece jen zvládla a vyrazila dál. Jak šla, větve a křoví pod jejíma nohama praskaly a šustily. Připadala si jako nějaká novicka, neohrabaná a nešikovná. Svoje lesobrodné schopnosti nepoužila už celé roky a teď si byla jistá, že je ji slyšet na míle daleko. Najednou ji napadlo, jestli třeba neleze do pasti. Tohle byla strategie stará jako vraždění za peníze samo. Najděte si kamaráda, přítele... nebo třeba milence oběti. Přepadněte ho. Dejte mu co proto. Pak ho nechte ležet na zemi, dost zraněného na to, aby bez pomoci nepřežil, ale dost silného, aby mohl volat o pomoc, a sami se ukryjte opodál a čekejte. Nějaký Noi-Guin teď mohl sedět někde na stromě, klidně jen kousek od ní, a s nataženou kuší čekat, až mu nastaví záda.

Rendlička by mě nezavolala, kdyby to tak bylo. S tím vědomím Jablka zrychlila. Na trpělivost se vykašlala a místo ní se ještě víc zahalila temnotou.

Stínové pouto, které jí pojilo s Rendličkou, ji vedlo naprosto neomylně. Po chvíli ji uviděla ležet na zemi pod kmenem rozložitého dubu. Plášť měla pokrytý blátem a listím. Plachetka byla pryč a rozcuchané havraní vlasy vypadaly na její bledé tváři jako praskliny v ohlazeném dřevě. Přehlédnout ji by bylo snadné. Byla dokonale maskovaná tak, že by se za to nemusela stydět ani ta nejschopnější šedá sestra.

„Rendličko!“ vykřikla Jablka a rozběhla se k ní. Na veškerou opatrnost v tu chvíli úplně zapomněla. Jediné, na co

dokázala myslet, bylo, že je její přítelkyně dost možná mrtvá. Vzala ji za ruku a s úděsem si všimla, jak studené má prsty. „Rendličko... to jsem já...“ Zakoktala se, jak ji přemohly emoce. Naštěstí roky praxe vykonaly své, a tak dokázala zkušeným pohybem nahmatat puls na ledovém zápěstí. Nic. Vůbec nic. Ne, počkat. Ne nic, jen téměř.

Natáhla se, aby jeptišku zvedla ze zmrzlé země, a až tehdy si všimla jílce nože, co jí trčel z boku. Opatrně přejela prsty po jílcu a zkoumala ho prsty. Hruška byla kulatá, ocelová a rukojeť omotaná kůží. Tohle už jednou viděla. Přesně takhle vypadala ta dýka, kterou zabavila Noně, a ta ji měla zase od Noi-Guin. Dobře. Tím měla potvrzené, že tohle všechno má na svědomí některý ze stínových asasinů. Nejspíš ten najatý na vraždu Nony, co jim tehdy v klášteře unikl.

Jablka si položila hlavu svojí milé do klína a chvíli jen seděla a objímala ji, zatímco jí po tvářích tekly slzy. Pak se ale zhluboka nadechla a zatlačila všechny emoce do pozadí.

Myslí.

Položila Rendličku zpátky na zem, na svůj plášť, a pečlivě prozkoumala její zranění. Všimla si zbarvení její pokožky, nadzvedla jí oční víčko a zkoušela, jak bude reagovat panenka pod ním na světlo. Štípla ji a pak počítala, za jak dlouho se do kůže znovu vrátí barva. Pak vzala jeden malý kožený váleček ze svojí sbírky jedů a léků, zlomila pečeť na jeho zátce a zhluboka se nadechla. V okolním chladu se třásla zimou, ale teď potřebovala mít ruce pevné a jisté. Když si byla jistá, že drahocennou tekutinu nerozlije, natáhla se a vylila ji ležící jeptišce do krku. Pak se posadila na zem a čekala, co se bude dít.

Kromě toho jediného bodnutí nenašla žádné další rány, jenže stav pacientky neodpovídal relativně malé vážnosti jejího zranění. Což znamenalo jediné: jed. Otázkou bylo, jaký.

Uběhla nejdelší minuta celého Jablčina života a pořád ješ-

tě se nic nedělo, jen strom nad nimi vrzal ve větru. Pak se najednou Rendlička otrásla, prohnula se v křeči, prudce se nadechla a začala nekontrolovatelně kašlat.

Jablka jí položila ruku na čelo. „Klid! Zhluboka dýchej.“

„K... kde?“ Víc toho ze sebe nedostala, jak se jí zmocnil další záchvat kašle. Pak zvedla ruku a přitiskla si ji na bok, těsně nad dýku. „Bolí to.“

„Říkala jsem ti přece, že máš zhluboka dejchat, ty huso.“

„Ja... Jabličko?“ Rendlička otočila hlavu, aby se na ni podívala, a přitom mhouřila oči, jako by ji snad oslňovalo slunce. Kůži měla mrtvolně bledou, prakticky bílou, a rty temně modré. „Sestřičko,“ usmála se mdle.

„Dala jsem ti adrenal, ale dlouho fungovat nebude. Řekni mi, co sis vzala. Rychle!“

„Nona. Chtěla, abych tě zavolala.“ Rendličce zjevně dělalo problémy mluvit. Polykala slabiky a špatně artikulovala. „Je pryč.“

Jablka s ní zatřásla. „Co sis vzala? Musíš mi to říct!“

„Če...“ Jeptiška se zarazila a nejistě zamrkala. Zjevně jí dělalo problémy se soustředit. „Černý lék. A taky... kapuslad.“

„Kapuslad?“

„Byla... mi zima. Myslela jsem... jestli to není... třeba černoběl...“

„Proč by si někdo měl dávat černoběl na dýku?“ zavrtěla Jablka hlavou. „Kde je ten asasín?“

„Pryč,“ vydechla Rendlička. Pak jí klesla víčka a hlava se zvrátila.

Šedá sestra zavrtěla hlavou a začalo se jí zmocňovat zoufalství. Zavřela oči a její rty se daly do pohybu, jak odříkávala naučený seznam všech známých jedů a porovnávala ho se symptomy, které našla u zraněné ženy. Marně. Jak pokračovala, stíny kolem Rendličky začaly houstnout. Jablka to zamračeně

sledovala. Pak jí pohled sklouzl k ruce její milé, kterou držela ve své dlani. Na bledém zápěstí byly jasně vidět modré žíly, ze kterých jako by ta temnota prosakovala ven.

„Že by?“ Zvířila stíny, kterými se zahalila, a poslala je směrem k ležící jeptišce. Obklopily ji a vysály jí z těla zbytky temnoty stejně, jako když magnet přitahuje železné piliny ze země. „Ano!“

Oběma rukama sevřela Rendliččinu hlavu a dala si ji do klína. „Prober se! Rendličko, prober se!“ Jenže její milá dál ležela na zemi, stejně bezvládná jako ti dva Durňané na cestě. Jablka to nevydržela a vlepila jí políček. „Vstávej! Je to temnojed.“

„Tak to jsem mrtvá,“ otevřela jeptiška konečně oči. „Je mi to moc líto,“ zašeptala po chvíli a z oka jí stekla jediná slza. Pak zvedla ruku, pomalu a pracně, jako by se jednalo o tu nejtěžší věc na světě, a pohládila Jablku po tváři. „Krvácíš.“

Vzala ji za tu ruku a políbila ji na dlaň. „To ty jsi moje krev.“

Temnota kolem nich začala houstnout, jak okolní stíny začaly reagovat na Jablčino přání a stahovat se k nim.

„Co... co to děláš?“ zamračila se Rendlička zmateně.

„Zachraňuju tě přece, ty hloupá,“ procedila skrze zařáté zuby Jablka a na čele jí vyrazil pot. Pracovat s takovým množstvím stínů najednou bylo náročné a vyžadovalo to od ní maximální soustředění. A nejen to. Cítila chlad, co jí pronikal až do kostí, a taky narůstající tlak v hlavě za očima.

„A... ale jak?“ zamračila se Rendlička ještě víc. „Žádný protijed... neexistuje.“

„Stejně to ale jde.“ Svoji společníci už viděla jen díky tomu, že všechna ta temnota se koncentrovala do ní, do jejího těla. Zatímco kolem nich jako by padla noc, okolní les zesvětlal, jak z něj odsála všechny stíny. „Jen tě musím obklopit Stínem.“

„Ne,“ zavrtěla Rendlička mdle hlavou. „Předek přece...“

„Musím to udělat. Jinak to nejde.“ Dál k sobě stahovala

veškerou tmou z okolí a shromažďovala ji do svých dlaní, až se i jejímu speciálně vyškolenému zraku jevily jako temné díry prázdnoty vyříznuté do materie světa. Noi-Guin svoje nejlepší asasiný také tlačili do Stínu. Poslali je tam tak hluboko, jak to jen jejich mysli byly schopné snést, a pak ještě dál. Některé z nich to zlomilo, změnilo ve slintající idioty. Jiní se tam ztratili a už je nikdy nikdo neviděl. Rendličce ale hrozilo ještě něco horšího. V ohrožení byla totiž její nesmrtelná duše. Církev věřila, že kdo zajde příliš daleko do Stínu, ten po smrti nedokáže najít cestu k Předkovi.

„Nech toho,“ prosila ji Rendlička roztřeseně. Byla příliš slabá, než aby podruhé zvedla ruku, ale mluvit pořád ještě dokázala. „Sestra Kolesa... říkala, že... Předek...“

„Kolesa i s Předkem mi můžou klidně políbit prdel,“ odsekla Jablka. Pak si klekla, jednu ruku položila svojí lásce na hrudník a do druhé chytila zabodnutý nůž. „Jsi moje a já se tě nevzdám.“ Sklonila hlavu a z očí jí vytryskly slzy. „Společně to zvládneme.“ Zhluboka se nadechla a pak ještě dodala: „Prosím.“

„Travičko,“ vydechla Rendlička a někde v sobě našla sílu přece jen ještě jednou zvednout ruku dost vysoko na to, aby jí mohla pohladit Jablku po tváři. „Otrav mě.“

A ona to udělala. Se zoufalým výkřikem zatlačila ze všech sil jednou rukou na hrudník svojí lásky, zatímco druhou vytrhla dýku z rány. Spolu s ocelí ven vyšla krev a taky inkoustový jed zrozený z mezihvězdné temnoty.

2

O dva roky později

„Přišla jsi pro prádlo?“ Tazatelkou byla vysoká, blondatá dívka, která zrovna stahovala povlečení z postele. Ostatní novicky v pokoji se zasmály. Ložnice okultní třídy zabírala celé druhé patro věže. Lůžka byla vyrovnaná podél stěn a mezi nimi stály stoly se židlemi.

Nona s tím počítala. Před Joeli Namsisovou ji předem varovali. Její rod vlastnil rozsáhlé pozemky na západě říše, a co víc, byli to spojenci Thurana Tacsise. „Ano,“ přikývla a přiskočila, aby s rychlostí zrozenou z hunskické krve popadla balík prostěradel. Suverénně se vrátila ke vchodu, kterým je pak hodila dolů na schodiště. Keot na jejích zádech se při tom pohledu chechtal jako posedlý.

„Tak jo, tohle jsme si snad vyjasnily. Takže teď mi koukejte říct, která postel je moje. Nebo si mám prostě nějakou zabrat, a hotovo?“ Rozhlédla se po tuctu vyjevených dívek. Některé na ni zíraly ohromeně, jiné vyděšeně a pár se jich i pobaveně usmívalo. Ze všech novic, co s ní chodily do červené třídy, byla první, která postoupila až sem. Pokud šlo o šedou třídu,

tam ji tři předběhly. První byla Mally, dívka s hunskickou krví a svého času prefektka. Teď měla postel kousek od dveří. Druhou Alata, která na ni teď zírala těma svýma tmavýma očima z opačného konce místnosti. Její rituální jizvy a tetování, kterými měla pokryté ruce a tváře, nebylo v panujícím šeru skoro vidět. A konečně poslední byla Darla, která sem přišla přesně před týdnem. Ta se na svoji kamarádku vesele smála, usazená na posteli, která byla pro její obří tělo příliš malá.

„Právě jsi udělala velkou chybu, ty husopasko,“ vyjela na Nonu Joeli a postavila se jí do cesty.

„Chybami se člověk učí,“ pokrčila dívka znuděně rameny a přitom se okatě dívala na zjevně neobsazené lůžko.

„Možná bych tě mohla naučit ještě něco,“ vyjela na ni vztekle namyšlená šlechtična a zvedla ruku s doširoka roztaženými prsty. Nonin okultní zrak zachytil bílá vlákna, jak se k ní stahují.

Mezi novickami se šušovalo, že Joeli je v tomhle oboru nejlepší v celém klášteře. Po Hessině smrti to byla dost možná i pravda, ale na tom teď nezáleželo. Důležité bylo, že jakákoli manipulace s Cestou byla mimo vyučování zakázaná a porušení tohoto pravidla vám zajistilo pořádné bičování, před kterým vás nezachránilo dokonce ani Sis na konci jména.

Nona se dívce podívala do sytě zelených očí a s veškerou upřímností, jaké jen byla schopná, jí oznámila: „Miluju tě jako svou sestru, a až zemřeme, budeme společně u Předka a naše krev se smísí.“ Po zádech se jí rozlilo teplo, jak se jí Keot zanořil pod kůži. O okamžik později se jí omotal kolem jazyka. „A právě proto tě musím varovat, drahá sestro. Jsem postižená způsobem, jaký si ani nedokážeš představit, a jestli se rozhodneš být mým nepřítelem, udělám ti ze života peklo. Udělám to, protože mám válku v krvi a křik mých nepřátel je pro mě rajskou hudbou.“

Joeli na ni chvíli zírala, jak jí pomalu docházelo, že tohle nebyla žádná výhrůžka. Že to, co právě slyšela, byl upřímný slib. Pak se ale najednou rozesmála, jak pýcha a sebejistota potlačily strach, který snad ještě před okamžikem cítila. Strach, který byl rozhodně na místě.

„No páni, to bylo jak z nějakého melodramatu! ,Křik mých nepřátel je pro mě rajskou hudbou?“ Nonina slova zopakovala s přehnaným přízvukem, typickým pro sedláky ze zapadlých vísek. „Na to rovnou zapomeň, děvenko. Jestli vůbec něco, tak ses narodila ze špíny a pro bláto.“ Ušklíbala se, naklonila se k jedné ze svých společnic a spikleneckým šeptem, který bylo slyšet přes celý sál, jí oznámila: „Ta nová je opravdu divná. Naprosto chápu, že se jí sestra Výheň zbavila tak rychle, jak jen mohla, a nechala ji postoupit z její třídy k nám.“

Nona musela bojovat s nutkáním popadnout tu husu za krk, které jí podsouval Keot. Raději zamířila k prázdné posteli, našťavaná sama na sebe a na nedostatek sebekontroly, že za sebe nechala mluvit jeho.

Udělám ti ze života peklo, Keote? To jako vážně?

Měla jsi mě nechat to udělat, abys věděla. S tou mrchou ještě budou problémy, uvidíš.

Nona se posadila na jednu ze dvou postelí ustlaných příliš dobře, než aby je někdo obýval. Pak strčila pytel se svými věcmi, hlavně oblečením, pod stolek, a rozhlédla se. Joeli na druhé straně sálu živě diskutovala s dalšími třemi novickami a každou chvíli se přitom něčemu hihňaly. Slovům nebylo rozumět, ale vzhledem k množství pohledů, které na svou novou spolubydlící vrhaly, bylo naprosto zřejmé, jaké je téma.

Po chvíli se ze dveří vynořila další z novic a v náručí nesla balík prostěradel, který Nona hodila dolů ze schodů.

Když některou z nich zabiješ, budou tě pak ty přeživší respektovat. Vážně, je to tak.

Sklapni.

Dveře se znovu otevřely a dovnitř vstoupila Zole, v rukách vak s věcmi, které si s sebou nesla ze šedé třídy. Když Nona odcházela od sestry Výhně, která jí ještě naposledy kontrolovala všechny příslušné pečeti, zahlédla dívku z ledových kmenů čekat venku. Kývly si na pozdrav, ale nepadlo mezi nimi jediné slovo. Zole neměla ve zvyku sdílet s někým informace, když nemusela.

„Další?“ ozvala se nesouhlasně Joeli.

Zole si jen prohlížela místnost, ve tváři absolutně netečný výraz. Její tvář byla jako maska. Kamenná maska, dlužno dodat. Nona ji za všechny ty roky viděla usmát se nebo zamračit tolikrát, že by to s rezervou spočítala na prstech jedné ruky.

„Tohle se mi...“ Joeli si zjevně hodlala stěžovat dál, ale projednou byly její původ a rodové jméno na někoho krátké. Ostatní novicky si jí přestaly všimnout a mohly se přetrhnout, jak běžely uvítat Argathu. Nona se po krátkém zamyšlení rozhodla protentokrát rezignovat na svou roli Štítu a nechránit ji, i když si byla jistá, že druhá dívka by ji klidně nechala rozbít všem těm husám hlavy, jen kdyby jí pak daly pokoj.

Zole pomalu zamířila k volné posteli vedle té Noniny. Cesťou krátkými pokývnutími hlavy přijímala komplimenty, a tu a tam dokonce odpověděla na nějakou otázku, i když zásadně jen jednoslovně. Většinou „ne“.

Smutná se zdála skutečnost, že chování novicek bylo pořád ještě v pohodě. Mimo klášter to bylo mnohem, mnohem horší. Její tajemství se prozradilo krátce potom, co se vrátily do Svaté Milosti. Mezi lidmi se šušovalo, že tu informaci rozšířila sama Sherzal, ale jestli to byla pravda, těžko říct. Stejně na tom nezáleželo, protože během pár dnů si už celá Verita šušovala, že Zole v žilách koluje krev všech čtyř kmenů a že právě o ní se mluví v Argathině proctví. Že je Vyvolenou,

před kterou se dají ledy na ústup a která přinese spásu a vykoupení celému světu. A o další měsíc později už to věděla celá říše. Poutníci se do kláštera jen hrnuli a pokorně sedávali pod pilíři, doufajíce, že Vyvolenou třeba jen zahlédnou. Neodradilo je ani to, že abatyše nechala dole pod Vinařskými schody nepřetržitě hlídkovat některou ze sester, která všem zvědavcům donekonečna opakovala, že je jí to moc líto, ale ne, audienci u novicky Zole si opravdu, ale opravdu nemohou domluvit.

Zole se konečně dostala až k volné posteli. Sedla si na ni a mávnutím ruky odehнала posledních pár novicек, co na ni pořád ještě dotíraly.

Argathino proroctví se v okulní třídě sestry Kolesy řešilo poslední tři roky takřka nepřetržitě a jeptiška už svým nadšením nakazila pěkných pár sester, o novickách nemluvě. Většinou šlo o lidi, kteří Zole neznali osobně. Ne že by to Nonu nějak překvapovalo.

„Děláš si tu přátele skoro stejně rychle jako já,“ ušklíbla se na ni Nona vesele a zvedla se, aby si sundala hábit.

Druhá dívka jen netečně pokrčila rameny. „Žádná z nich nekrvácí. Nikomu se nic nestalo.“

Nona se začala přehrabovat ve svých věcech, aby našla noční košili. O Keota se nestarala. Když bylo potřeba, dokázal se ukrýt tak, aby ho nebylo vidět, a nebyl tak hloupý, aby na sebe zbytečně upozorňoval. Ostatně, měl k tomu zatraceně dobré důvody. Vysvětlila mu totiž, že jeptišky by ho spálily na popel, kdyby se o něm dozvěděly. Samozřejmě ještě před tím, než by *ji* vyhodily z kláštera. Ideálně přes hranu útesu. Nikdo pošpiněný ďáblem nesměl sloužit Předkovi, dokonce ani poté, co z něj náказu vypálili žhavým železem. Přednáška sestry Kolesy byla v tomhle ohledu naprosto konkrétní a ne-nechávala žádný prostor pochybám.

„Vítej do okultní třídy, bažante,“ objevila se u Noniny postele nečekaně Darla. V noční košilce, která vypadala jako menší stan, a přesto jí byla malá, vypadala téměř komicky. „Pěknej nástup, to se ti musí nechat.“

„Dělala jsem, co jsem mohla,“ pokrčila Nona rameny, shodila ze sebe spodničku, a co nejrychleji vklouzla do noční košile. V šedé třídě si z ní ostatní holky vždycky dělaly srandu, že je příšerně stydlivá, ale pravdou bylo, že tak spěchala kvůli Keotovi. Tedy, hlavně kvůli Keotovi. Stydlivá byla taky.

„Ještě ani nedošla ke svojí posteli, a už stihla vmýst Joeli do tváře, že ji zabije,“ obrátila se Darla k Zole. „A to jí, na rozdíl od tebe, v cestě nestál dav těch zfanatizovanejch hus.“

Zole, jednu ruku ve svém vaku s věcmi a druhou sevřenou kolem zubu nějaké mořské příšery, k ní netečně zvedla oči. „Dobře. Joeli se mi nelíbí.“

„Tobě se nelíbí nikdo,“ upozornila ji Nona.

Zole jen pokrčila rameny a nic k tomu neřekla.

„A kromě toho kecáš. Nikdy jsem neřekla, že ji zabiju.“

„Jasně. Slíbilas jen, že jí ‚uděláš ze života peklo‘,“ usmála se spokojeně Darla.

„Přesně. Čímž jsem myslela, že jí něco zlomím, nebo třeba že ji zmrzačím,“ zamračila se na ni Nona. „Kromě toho, pokud si dobře vzpomínám, v Šedý třídě se mi taky nedostalo zrovna vřelýho přijetí.“

Darla jen pokrčila rameny. „To bylo jen takový kočkování. Zato tahle Joeli, to je úplně jiná liga. Tyhle holky, co si hrajou s vláknama, ti můžou pořádně zavařit. Nemluvě o tom, že se k něčemu takovému vůbec nemusí snížit. Má tady spoustu kamarádek, víme? Pěknejch pár holek v týhle třídě uvažuje o tom, že třeba nesložej řádovej slib, a místo toho se vrátěj ke svejm rodinám. A protože nejsou úplně blbý, dokázaly si rychle spočítat, jak moc by se jim v takovým případě vypla-

tilo, kdyby mohli Namsisovic rodinu počítat mezi svoje přátele.“

„To ze mě promluvil ďábel,“ zamračila se Nona. „Měla jsem radši držet hubu, to přiznávám.“

Řekl jsem jen čistou pravdu. Svoji pověst si buduješ přesně v takovýchto chvílích, drahá. Jsou jako kameny, po kterých stoupáš z dneška do zítřka.

Sklapni.

Nona ještě pro jistotu zkontrolovala, že posteli nemá nějaké nechtěné spolunocležníky, jako jsou třeba pavouci nebo blechy, a pak už vklouzla pod deku a široce zívla. „Pořádně se vyspinkej, Štíte,“ mávla na ni Darla na rozloučenou a zamířila ke svojí posteli. „Zejtra tě čeká pernej den. Odted' seš mezi velkejma holkama, víme?“

Všude kolem se už ostatní novicky také chystaly spát. Alata ležela pro Nonu překvapivě sama, ale když se nad tím zamyslela, dávalo to smysl. Její Leni pořád ještě nedostala všechny pečeti potřebné k přestupu do okultní třídy. Skoro se zdálo, že sestře Kolese dělá dobře to oddalovat co nejmíc.

Joeli Namsisová spala nahá, protože byla hrdá na to, jak je štíhlá. Nona se musela násilím přinutit, aby od ní odvrátila pohled. Chyběla jí Ara. Chybělo jí mít ji na dosah ruky, spící hned vedle ní v sousední posteli.

Převrátila se na záda a zírala do stínů pod stropem. V srdci byla pořád jen obyčejná holka. Ta, které kdysi říkali Nona Šedá. Nezáleželo na tom, jak moc teplo bylo v místnosti, kde spala, stejně se necítila dobře, když nebyla patřičně oblečená. Dokonce i při koupání jí nahota vadila. Naštěstí jí kdysi Ruli naučila jednoduchý trik, jak si trochu pomoci, takže od té doby, kdykoli šla s ostatními do lázní, měla kolem sebe plášť upředěný z páry. A Keot se jí při těch příležitostech schovával na šlapce levé nohy, aby si ho nikdo nevyšiml.

Stíny jsou nuda. Bav se raději se mnou.

Sklapni.

Víš, vlastně bys mi měla poděkovat. Naši nepřátelé nás definují a dělají z nás to, kým doopravdy jsme. Utvářejí nás víc, než to dokážou přátelé a spojenci. A table Joeli, to pro tebe bude perfektní trénink. Věř mi.

Nona si ho nevšímala a dál sledovala stíny. Většina novicек s maržalskou krví je mohla ovládat, aby tančily podle jejich přání, ale ona to nedokázala. O tyhle schopnosti se připravila toho dne, kdy se odřízla od svého vlastního stínu. Toho dne, kdy zaútočila na Yisht, aby zachránila Hessu. K ničemu to ale nebylo. Selhala. Přišla o svůj stín i o kamarádku a ta podělaná ženská utekla s prásrdcem v ruce.

Spánek dlouho nepřicházel, protože vztek ji udržoval bdělou. A když konečně usnula, snila o svém stínu a o tom, že se ztratila na nějakém prázdném místě plném temnoty.

3

„V okultní třídě používáme nabroušené čepele.“ Sestra Lúje mluvila k Noně a Zole zvýšeným hlasem, aby ji slyšely přes divoké řinčení oceli, zatímco ostatní novicky spolu ve dvojicích cvičily šerm. Sestra měla v rukách dva tasané meče vykované z běžné oceli. Nebyla to sice oblouková ocel, kterou obvykle červené sestry používaly, ale i tak vypadaly už na první pohled proklatě ostré. Obě zbraně byly navíc vykované do stejného tvaru jako ty, které používaly plnohodnotné sestry – měly lehce zahnutá ostří, dlouhá asi jako paže. „Některé lekce jsou zapsané v textech, jiné ve vašich jizvách.“

Pak jim sestra Lúje meče podala, každé jeden. Nona si ho neohrabaně vzala, jak si pořád ještě nemohla zvyknout na nové rukavice, které právě dostala. Kvůli ostrým mečům byly vyztužené ocelovými plátky, všitými přímo do vycpávky. Nebyly tak pevné, aby ji ochránily před čímkoli, ale rozhodně snižovaly šanci, že jí někdo usekne prsty.

„Dobrý meč,“ přikývla Zole, když jí párkrát zkusmo švihla.

Nona ji napodobila. Zbraň, kterou měla v ruce, byla těžší než její tupá obdoba, kterou používala v šedé třídě. Cítila se teď podivně pomalá a neohrabaná, asi jako kdyby měla bojovat potopená pod vodou. Raději nechala zbytečného mávání čepelí a podívala se na svoji učitelku.

Paní Čepele na sobě měla černý plášť vyrobený z černokože – materiálu pocházejícího z trupu hvězdných lodí, na kterých kdysi dávno přicestovaly na Abeth původní čtyři kmeny. Měl větší cenu než svoji váhu ve zlatě. Několikanásobně větší. Patřil výhradně červené sestře, a aby ho od ní mohla získat další nositelka, musela by sestra Lúje napřed zemřít nebo se stát svatou sestrou.

„Zkuste si spolu cvičný souboj. Já se budu dívat,“ ukázala sestra Lúje na volný prostor kousek stranou. „Žádné předvádění se, žádné hlouposti. Čeká vás tu pořádně nebezpečný výcvik a byla bych ráda, kdybyste odsud do svaté třídy odešly se stejným množstvím prstů a očí, s kolika jste dorazily k nám do okultní.“

Nona přikývla, přešla na určené místo a obrátila se čelem k Zole. Ta byla už teď stejně velká jako sestra Lúje, jak se v ní ozývala její gerantská část. Nonu převyšovala dobře o hlavu. Přitom Noně mohlo být tak patnáct, přibližně. Nikdo si nebyl jistý, protože v její rodné vesnici se s takovými podružnostmi jako roky nebo data narození nikdo nezatěžoval.

„Jaký jsou pravidla?“ zeptala se Nona. Na zádech se jí zmítal Keot a dával přitom dost jasně najevo, co si myslí o nějakých nesmyslných omezeních. Toužil po krvi, nic víc a nic míň.

„Žádné smrtící údery,“ pokrčila Lúje rameny a ustoupila o krok vzad.

„A to je jako všechno? No potěš,“ ušklíbala se Nona, ale víc už říct nestihla. Zole si stáhla hledí a okamžitě se ni vrhla s napřaženým mečem. Dívka raději rychle zaklapla svoji helmu a postavila se do střehu.

Zole se na ni vrhla stejně bleskově jako vždycky. A taky stejně nemilosrdně. Zajímavé na tom bylo, že asi jako jedinou ze všech novicek ji sestra Lúje nemusela nikdy napomínat,

aby se nějak krotila nebo uklidnila nebo cokoli. Ta holka byla totiž klidná a vyrovnaná pořád. Ara jednou v žertu prohlásila, že kdyby Vyvolenou vykuchali, našli by v ní místo vnitřností jen hromadu ledu.

Teď o tom ale Nona neměla čas přemýšlet. Její svět se zúžil na blýskající se čepele a čas se odměřoval jejich zvoněním. Co do rychlosti byly obě dívky naprosto vyrovnané, takže se musela spolehnout čistě na svoje instinkty a na návyky, které jí na hodinách Čepele vtloukla sestra válečnice do hlavy. I tak ale měla co dělat, aby se silnější dívce vůbec ubránila. Navíc jí brzdilo vědomí, s čím si to vlastně zahrávají. Že ty meče v jejich rukách jsou těžké a ostré a že mohou snadno ublížit a zranit. Jediná chyba, jediné mrknutí ve špatný okamžik, a přijde o prst nebo klidně o celou ruku. Nejhorší na tom bylo, že Zole by to bylo zjevně jedno. Vypadala, že i kdyby jí Nona usekla celou pravačku v zápěstí, přijala by to s tím svým příšerně stoickým klidem, který ji nikdy neopouštěl.

„Dost!“ vykřikla najednou Lúje a zvedla ruku.

Nona rychle sklonila ostří a přitom se snažila skrýt, jak moc se jí ulevilo.

„Necháváš se porazit svým vlastním strachem,“ zamračila se na ni sestra přísně. „Zole se ani nemusí snažit.“

„Já se nebojím!“ odsekla vztekle. Dobře ale věděla, že je to lež. Při šermu zažívala strach, který při boji beze zbraně nikdy necítila. Možná to začalo, když na ni Raymel Tacsis mával mečem, zatímco ona byla tak vyčerpaná, že se nedokázala ponořit mezi okamžiky. Možná ho v sobě měla už dávno předtím. Normálně jí to nijak nepřekáželo, protože šermovat proti většině novic pro ni byla díky jejím schopnostem spíš hra než co jiného. Ale proti prvotřídním, plnokrevným Hunskům o tuhle výhodu přišla. Pak na její místo nastoupil strach.

„Uvolni se, novicko. Ponoř se do transu vyrovnanosti,“ poručila jí Lúje a kývla, že můžou pokračovat.

Nona zvedla svůj meč, ale pod helmou se mračila. Klid a vyrovnanost, to nebylo nic pro ni. Nebyly to pro ni prostředky, jak dosáhnout Cesty. Ne. Na tu se dokázala dostat jen skrze vášeň. Skrz vztek. Přišla na to, když měly v rámci cesty Čepele přeběhnout vysoko nad sálem po rozkývaných trubkách. Tyhle dvě věci jí umožnily to zvládnout a nespadnout. Tam, kde ostatní novicky postupovaly klidně a opatrně, ona se prostě vrhla vpřed.

To už ale byla Zole znovu u ní a zase dotírala. Efektivní a neodbytná. Neosobní a chladná. Čepele do sebe narážely a divoce zvonily. Nona se dál mračila. Kdyby se ponořila do transu vyrovnanosti, tak by se sice zbavila toho svazujícího strachu, ale také by ji to připravilo o vztek. O ten vztek, který z ní dělal to, čím byla. O ten vztek, který zoufale potřebovala. Pokud měla bojovat, opravdu bojovat, musela být sama sebou. Ne tím, kým ji chtěli mít ostatní.

Ano. Tohle byla odpověď na její problémy. Teď jen potřebovala najít potřebnou rovnováhu mezi tím vším.

Bleskově zaútočila na Zole z boku, ale dívka místo očekávaného krytu udělala krok vpřed, proklouzla kolem jejího ostří, chytila ji za zápěstí a přitáhla si Nonu k sobě. Přitom jí přiložila svůj meč ke krku.

„Přestávka!“ mávla na ně Lúje. „Teď se chvíli věnujte nácviku klasických úderů a bloků. Obě. A ty přemýšlej o tom, co jsem ti řekla, novicko. Nejsem totiž paní Čepele pro nic za nic...“

Když výcvik skončil, čekalo je ještě půl hodiny tréninku, než budou moct vyrazit do lázní. Nona se rozhodla přidat k kulturním novickám, co se pokoušely zdolat cestu Čepele.

Ukázalo se, že je tam dobře půlka třídy. Část dívek cvičila na trubkách vysoko nad sítí a druhá část je zvědavě sledovala ze země. Byla tam dokonce i Darla, která se o tyhle věci obvykle moc nezajímala. A taky Joeli, která postávala na opačném konci sálu spolu se svými třemi obvyklými patolízalkami. Jednou z nich byla blondatá Meesha a pak dvě hunskické míšenky, Elani a Crocey, které si byly podobné, skoro jako by se jednalo o dvojčata. Navíc se kolem nich motala i jakási novicka ze svaté třídy. Co se Nona pamatovala, už dřív ji často viděla chodit po klášteře s Joeli.

Dívka vylezla nahoru na trámy a sedla si na okraj cvičiště, vedle Zole. „Když seš teď v okultní třídě, budeš se muset začít připravovat na hraničářskou výpravu na led,“ prohlásila po chvíli. „Ledočaření je součástí výcviku.“

Její společnice si jen odfrkla.

„Všimla sis, že nás sem obě poslaly v ten samej den?“ Jak mluvila, sledovala Alatu, jak postupuje po cestě Čepele. Vedla si docela dobře a během chvíle už měla půlku za sebou.

„To zařídila Kolesa. Chce, aby Argatha a Štít byly spolu. Odmítla mi dát pečeť, dokud nebudeš připravená i ty.“

Nona se zamračila a přesně v tu chvíli Alata škobrtla a s kletbou na rtech spadla dolů do záchranné sítě.

„Tvoje výbušná povaha tě brzdí,“ pokračovala zatím Zole.

„To není...“ začala se hádat Nona, ale pak se kousla do jazyka a zmlkla. Byla to pravda, přinejmenším zčásti. Z výpravy do Koridoru si s sebou přinesla Keota. Přišla o stín a o dvě kamarádky, a místo nich získala ďábla. Ani předtím nebyla zrovna nejkliďnější novicka v klášteře, ale díky jeho našeptávání doslova zdivočela. Trvalo jí dobře dva roky, než si byla jistá, že z nich dvou velí ona. Přinejmenším většinu doby. Dva roky, než znovu získala sebekontrolu a soustředění potřebné k výcviku. Dva roky, než si získala důvěru svých

učitelek. „Já tě rozhodně *nezdržuju*, jestli snad chceš naznačit, že jo.“

Zole jen pokrčila rameny. Pravdou bylo, že *všichni* věděli, že je na přestup do okultní třídy připravená už celou věčnost, jenže abatyše nechtěla, aby pokoušela svoje ledočářské schopnosti. Skla se bála, že když Zole pustí na hraničářskou výpravu do věčného ledu, dívka se jí už nevrátí. A aby to bylo ještě horší, dokonce ani princezna Sherzal si nepřála, aby se její chráněnka takového podniku zúčastnila. A její přání měla velkou váhu. Navzdory svému nezpochybnitelnému podílu na krádeži klášterního praserdce byla císařova sestra stále na svobodě. Díky svému postavení a konexím unikla jakémukoli trestu a stále představovala jednu z nejmocnějších osob v celé říši. Jestli se vůbec něco změnilo, tak leda to, že od té krádeže ještě víc upevnila svoji vládu nad Inkvizicí.

Další novicka spadla z cesty Čepele, ale Nona si vůbec nebyla jistá, kdo to byl. „A proč tě teda vlastně nakonec pustily?“

„Nevím,“ pokrčila Zole rameny. Zdálo se, že je jí to úplně jedno. Nebýt Nonina setkání s Tarkaxem, myslela by si, že se jedná o nějakou povahovou vlastnost společnou všem ledovým kmenům. Že jsou jejich srdce a duše ze stejného materiálu, z jakého byla i jejich domovina.

Zole se najednou postavila a vyrazila na cestu. Několik novicек zajásalo, jako by patřily k těm pošahaným poutníkům, co se stahovali k Sladké Milosti a toužili zahlédnout Vyvolenou. Přinejmenším v sobě měly dost slušnosti, aby sklopily oči a zatvářily se provinile, když na ně běžící Zole vrhla ledově chladný pohled.

Nona ji sledovala, jak postupuje přes překážky, ale vůbec ji nevnímala. Přemýšlela o tom, co se právě dozvěděla. Jestli měla být upřímná sama k sobě, tak ano, její výbušná povaha ji skutečně brzdila. Keot možná způsobil, že plameny v ní

šlehalo výš než obvykle, ale on je nezažehl. Vždycky tam byly. Ostatně i jeho, nezvaného hosta v jejím těle, k ní jen přitáhly svým žářem.

Když Raymel Tacsis umíral a jeho duše čekala na Stezce, kde ji zadržovala skupina kouzelníků z Akademie, našli ho tam celkem čtyři démoni. Našli ho a uhnízдили se v jeho těle. Obrovská okultní moc, kterou si Thuran Tacsis koupil za svoje peníze, zabránila jeho synovi zemřít a dala jeho tělu čas se uzdravit, ale když se probрал, stal se jiným člověkem. Protože dokonce ani spojená moc celé Akademie by nestačila na to, aby vyhnala démona z někoho, kdo mu svými hříchy a zvráceností poskytl dostatečnou živnou půdu. Z člověka, který se od nich svojí povahou skoro nelišil.

Než ten podělanej tacsiskej obr chcípнул, bodla ho Nona přinejmenším tucetkrát do zad. Možná víckrát, nebyla si jistá, na to tam vládl příliš velký zmatek. Tři ze čtyř démonů se vrátili zpátky tam, odkud přišli, ale ten čtvrtý... vyšel z mužova těla ukrytý v jeho krvi a nějakým způsobem se mu podařilo proniknout do ní. Ze začátku vypadal jen jako malá šarlatová skvrna na dívčině zápěstí, které bylo beztak umazané krví jejího nepřítelů až po lokty. Jediný rozdíl byl v tom, že odolával vodě, když se chtěla umýt. A pak, během jedné noci, k ní promluvil. Představil se jako Keot a vysvětlil jí, že to nebyl její vztek a nenávisť, co ho k ní přitáhlo. Nýbrž potěšení, které cítila ve chvíli, kdy vraždila svého nepřítelů. Právě touto prasklinou v její duši se mu podařilo proniknout dovnitř.

„Seš na řadě,“ poklepala jí najednou nějaká novicka na rameno.

„Cože?“ zvedla Nona překvapeně oči. Pak jí došlo, co se po ní chce, přikývla a zvedla se, aby vyrazila na cestu Čepele.

„Tak nám tedy ukaž pár z těch svých dozajista úžasných

triků,“ zavolala na ni najednou Joeli zespona, jako by snad byla v domě svého otce a Nona byla nějaká akrobatka, která dostala zapláceno za to, že svým uměním pobaví panstvo.

Nevšímalá si jí a rozběhla se. Vyrasila po studené, houpačce se trubce, kterou celá stezka začínala. Vždycky po ní běhala, nikdy neklouzala. To si nechávala jen na vzácné příležitosti, když si sem někdy v noci přišla vyčistit hlavu. Věděla, co tím způsobí. Že všude, kam stoupne bosou nohou, bude stezka kluzká. Bylo jí to jedno, i když pár přihlížejících novickek hlasitě protestovalo proti takovému chování.

Nestarala se o ně a nabrala rychlost. Běžela po kroutící se stezce rychleji, než by to dokázal kdokoli bez hunskické krve v žilách. Věděla, že je to pro ni výhodné. Setrvačnost jí sama táhla vpřed, dokonce i když třeba špatně došlápla. Navíc všechny ty houpačky a otočné trámy neměly čas pořádně zareagovat na její váhu a často byla pryč dávno před tím, než se vůbec daly do pohybu.

Během osmi úderů doběhla k velké spirále. Využila svoji rychlost a sklouzla se jejím středem. Manévr jí vyšel a setrvačnost jí zabránila spadnout, dokonce i když se na okamžik převrátila hlavou dolů. Pak už ale zase stála na nohou a hnala se dál. Odrazila se a skočila z první zatačky rovnou na druhou a pak na třetí. Bylo to sice proti pravidlům, ale to ji nezastavilo. A nezabránilo jí to ani v tom, aby z posledního zákrutu nepřeskočila rovnou na další část stezky. Byl to nebezpečný manévr, protože kdyby se špatně odrazila, nabodla by se na začátek další trubky, ale byla si jistá sama sebou i tím, že to zvládne.

„Ty podvádíš!“ dolehl k ní Joelin výkřik, zrovna když vyletěla do vzduchu.

Keot se jí pod kůží zkroutil a celý se rozžhavlil. V tu chvíli ale už Nona dopadla na obě nohy. Naneštěstí si svůj skok

špatně propočítala. Nebylo to sice nic hrozného, ale na cestě Čepele se každá chyba s dalším krokem násobí. Snaha napravit jeden přešlap nevyhnutelně vede k dalšímu, a tak o pět kroků později Nona spadla. Nevydala při tom ani hlásku, jen se ve vzduchu zkroutila, dopadla do sítě zády napřed a odrazila se zpátky na nohy, takže o okamžik později už stála mezi dívkami dole.

„Takže jsi napřed podváděla a pak jsi stejně spadla,“ ušklíbala se Joeli a postavila se mezi Nonu a dveře.

Zabij ji!

Nona si Keota nevíšmála, protáhla se mezi Joeli a tou vysokou holkou ze svaté třídy a zamířila ke dveřím.

Tak jí aspoň usekni ucho...

Už měla ruku na dveřích, když se Joeli ozvala znovu. „Pověz mi jednu věc, děvenko. Podváděla jsi, i když jsi vraždila Raymela Tacsise?“

Nona se zastavila a pomalu se k ní otočila.

„Jak se zdá, jeden nepotřebuje použít vlákna, aby se ti dostal pod kůži.“

Mám lepší nápad. Postarej se o to, abys jí pořádně zohyzdila tu její pěknou tvářičku.

„Raymel Tacsis se mě pokusil v divočině zabít. Já ho jen předběhla.“

„Pokud je mi známo, tak vás na něj bylo přinejmenším půl tuctu, včetně Tarkaxe Ledového kopí. Zato Raymel přišel sám.“ Joeli to vyprávěla, jako by mluvila o té největší nespravedlnosti pod sluncem.

„Jsem slyšela, že jí pomáhala i nějaká gerantská holka,“ nakrčila zhnuseně nos ta novicka ze Svaté třídy. Přitom ona i Joeli okatě ignorovaly skutečnost, že Raymel nejenže si s sebou přivedl vojáky, ale ještě sám o sobě byl skoro třímetrovým obrem. „Takovou tu...“ luskla prsty, jak okatě předváděla

marnou snahu vzpomenout si na její jméno. „Však přece víte, kterou myslím... Takovou tu chromajzli...“

„Jejda,“ povytáhla Darla obočí a podívala se na ležící novicku, kterou právě zasáhla loktem do obličeje a poslala ji tím k zemi, kde si teď držela rozbitý nos. „Jsem si tě vůbec nevšimla.“

Nona se ani nesnažila zakrýt svoje pobavení. „Jo, zabila jsem Raymela Tacsise, jestli se ptáš na tohle. Byl to sprostěj vrah a násilník a upřímně pochybuju, že na tomhle světě žije horší člověk, než byl on. Jestli jsem tím způsobila tvému rodu nějaký potíže nebo jestli jsem tím nějak poškodila zájmy Namsisů... je mi to ukradený.“ S tím se znovu otočila k odchodu, jen ještě přes rameno dodala: „Budeš se muset snažit o dost víc, jestli mě chceš opravdu vyprovokovat, Joeli.“

„To jistě, jsi na to zvyklá, vid'? Všechny víme, že ta, co tahala za tvoje nitky, byla celou dobu zde v klášteře, zatímco ty jsi v Koridoru vraždila lidi lepší, než jsi sama.“

Nona si s překvapením uvědomila, že k té čubce znova stojí otočená čelem. Přitom si nepamatovala, že by se k ní obracela.

„Škoda, že se nechala tak hloupě zabít dole v té jeskyni a nechala Yisht odejít i s prsrdcem,“ pokračovala Joeli dál posměšně. „Moc ráda bych se dívala, jak tu sedláčkou čubku utopí za všechno to, co klášteru způsobila. Jak že jí to říkali? Hop-skočka! Byla to váž...“

„Hessa,“ zasyčela Nona, zatímco Joeli popadla za krk a srazila ji na zem. Ruka jí žhnula rudě, jak se Keot zapojil do násilí. „Jmenovala se Hessa.“

Zabij ji! Zlom jí vaz! Keot bojoval s Nonou a snažil se jí zabránit v tom, aby druhou dívku pustila. Všude kolem vyděšeně křičely ostatní novicky, zmateně pobíhaly sem a tam a některé se jí pokusily od Joeli odtrhnout, ale ani pak se jí nepodařilo rozevřít prsty. Tohle byl boj mezi ní a jejím dé-

monem, o kterém ostatní nic nevěděly a do kterého nemohly nijak zasáhnout.

Pak ji Darla popadla kolem pasu a pokusila se ji zvednout ze země. V tu chvíli se Noně podařilo přinutit Keota, aby zalezl zpátky pod rukáv, a rozevřela prsty. Objevil se Joelin krk, naštěstí nezraněný. Jen rychle mizející bílý otisk prstů byl důkazem toho, že se tohle všechno skutečně stalo.

Namyšlená šlechtična jen ležela na podlaze, poulila oči a kašlala. Darla si jí nevšímala a s Nonou pevně sevřenou v pažích zamířila dveřmi pryč. Z dálky k nim doléhaly pisklavé hlasy Joeliných patolízalek. Podle toho, jak zoufale vřískaly, by jeden hádal, že tam jejich obdivovaná kamarádka leží s urvanou hlavou a vnitřnostmi rozházenými po půlce sálu.

Poslední věc, co Nona zahlédla, byla Joeli vrhající za ní vítězoslavný úsměv.

4

„Slyšela jsem, že sis v nové třídě hned našla spoustu kamarádek,“ prohlásila Ara kysele a praštila sebou na zem vedle Nony. Blondaté vlasy jí při tom pohybu zavířily kolem hlavy jako zlatá aureola.

„Jak to...“

„Řekla mi to Ruli. Přece víš, že ve Sladké Milosti nespadne ani list ze stromu, aniž by o tom nejpozději do minuty nevěděla. Skoro si říkám, jestli to není nějaká její tajná maržalská schopnost nebo tak něco. Ty umíš bojovat a ona zase sbírat drby.“ Jak mluvila, kývnutím pozdravila dívku, která k nim mířila.

„Se mi doneslo, že jsi poslala Joeli rovnou do sanatoria!“ sesula se Ruli vedle nich na zem, tváře zarudlé vzrušením.

„Jsem se jí skoro ani nedotkla,“ ušklíbala se kysele.

Pravdou bylo, že Joeli už od té doby viděla. Se šálem omotaným kolem krku si na Nonu počkala v chodbě před učebnou, a když šla dívka kolem, postavila se jí do cesty a klidně se jí podívala přímo do očí. „To je pro tebe Hessino jméno vážně tak důležité? Zajímavé, protože ses nikdy nenamáhala ani navštívit místo, kde zemřela. Navíc jestli jsi opravdu tak skálopevně přesvědčená, že ji zabila Yisht... proč se nesnažíš vraha svojí kamarádky najít?“ S tím se k ní otočila zády

a odkráčela, ale Nona ještě stihla zahlédnout náznak úsměvu na jejích rtech. Moc o tom ale nepřemýšlela, protože měla hlavu plnou toho, co právě slyšela.

O minutu později už sestra Kolej zavolala dívky do třídy. Samozřejmě si okamžitě všimla šátku na Joelině krku a nevyhnutelně se zeptala, co novicku vedlo k takovéto nepovolené úpravě předepsaného ošacení. Šlechtična jí s těžkým sípáním, které při předchozím rozhovoru v chodbě rozhodně nepředvedla, odvyprávěla dramatický příběh o tom, jak byla právě skoro uškrcena. Jeptiška ji okamžitě poslala na ošetřovnu, ať se nechá prohlédnout, a pak obrátila ledový pohled k Noně.

Předchozí paní Akademie, sestra Norma, byla tak obrovská, že se do jeptiškovského úboru sotva vešla. Její náhrada, sestra Kolej, byla jejím pravým opakem. Malá a neuvěřitelně vyhublá žena, na které její plášť doslova visel. Obě svoji třídu řídily pevnou rukou, ale Norma byla k novickám ze zásady spravedlivá. Taky si hodně cenila otázek a vůbec veškerých projevů inteligence, zdravého rozumu a touhy po poznání. Se sestrou Kolejí měly teprve pár hodin, ale zdálo se, že ta si u svých žaček nejvíc cení schopnosti zopakovat po ní pokud možno doslova všechno, co jim řekne. Otázky brala jako projev mdlého rozumu a jiné názory jako vzpouru.

Nona jí pohled opětovala, a když se sestra konečně odvrátila, zaletěla pohledem ke svým kamarádkám. „Hele, sice jsem Joeli držela za krk, ale to je tak asi všechno. Krotila jsem se. Nic jsem jí neudělala, a už vůbec jsem ji neškrtila.“

Následné ticho, které mezi dívkami zavládlo, jí připomnělo smutnou skutečnost, že dokonce i její kamarádky potřebují čas, aby tak nepravděpodobné prohlášení vstřebaly.

„Růže se nenechá zmást předstíraným chraptěním,“ ozvala se konečně potichu Ruli. „Což znamená, že tu Joeli za chvíli máme zpátky.“

Jenže jak se ukázalo, spletla se. Joeli se nevrátila ani brzy, ani později, a hodinu skončily bez ní. Nebyla dokonce ani v arkádách, kde jindy trávila přestávky v kruhu svých patolízalek. To nevypadalo vůbec dobře.

Nona sledovala svoje kamarádky a přemýšlela. Už ji několikrát viděly zuřit, ještě v dobách, kdy neměla Keota pod kontrolou, a ruku na srdce – nebylo to nic pěkného. Naštěstí většinu z jejích záchvatů si užila Zole na hodinách Čepele, ale ta si nikdy nestěžovala... Nejspíš proto, že stejně většinou vyhrála. Jenže ani v těch nejhorších dobách, kdy se ji démon snažil ovládnout, nikdy nevztáhla ruku na nikoho, s kým zrovna necvičila.

„Hele, vy namyšlené studentky z okultu,“ ozvala se za nimi najednou vesele Julia. „Nemáte, doufám, nosánky moc nahoru na to, abyste si s námi, prostými červenými novickami, zašly *dolíů*?“ Svoje šedé vlasy si poslední dobou stříhala nakrátko a docela jí to slušelo.

„Zkus mi v tom zabránit,“ zasmála se Nona a vyskočila. Julia byla vždycky příšerná knihomolka, která poctivě dodržovala všechny klášterní předpisy a nařízení, ale co našly kousek od Hvězdné cesty tajný vchod do jeskyní, neustále je toužila prozkoumávat a objevovat.

Mezi novickami na druhém konci arkád se v tu chvíli vynořila obří Darlina postava a vyrazila k nim. „U Předka,“ ulevila si, když byla konečně u nich, „sestra Kolej mě těma svejma hodinama jednou přivede do hrobu. Je mi úplně ukradený, kdy kterej císař připojil nebo ztratil to nebo ono území.“

„Měla by ses o to zajímat,“ uzemnila ji Ruli. „Tvýho otce každým dnem povýší na generála a generálové pořád něco dobývají a připojují, ne?“

Dívka se na ni vztekle zamračila a ztěžka se posadila. „A taky je mi jedno, která daň vedla k jakýmu povstání. Jedinej dob-

rej okamžik za celou dnešní hodinu bylo, když Joeli vypadla ze třídy.“

„Hele, Nono, teď vážně,“ vložila se do hovoru Ruli. „Snaž se trochu krotit, jo? Sestra Kolesa by tě s radostí skopla z útesu a Štítem jmenovala Aru. Než příště někoho přiškrtíš, zkus se na chvílku zastavit a zamyslet se nad tím, co by s tebou asi bylo, kdyby nad tebou abatyše nemohla držet ochrannou ruku.“

Ara přikývla. „Na Joeli si dávej pozor. Polovina učitelek je na její straně a má tady v klášteře o hodně víc přátel než ty. Nemluvě o tom, kolik jich má *mimo* Sladkou Milost, jestli mi rozumíš. A k tomu si ještě připočti lidi, kterým na ní samotné sice vůbec nezáleží, ale které o to víc zajímá bohatství její rodiny. A to ani nezmiňuji fakt, že zabít tě by dotyčnému vyneslo přízeň samotných Tacsisů.“

„Občas si říkám, jestli se nemám na všechno vykašlat, nechat se odsud vyhodit a dopřát všem těmhle lidem šanci zkusit proti mně svoje štěstí.“

„Tohle neříkej!“ vyvalila na ni šokovaně oči Ruli.

„A proč? Odejít odsud je jedinej způsob, jak bych mohla najít Yisht. Ta mrcha se sem sama od sebe nevrátí jen proto, abych měla šanci jí zakroutit krkem.“ Nona zvedla oči a zamračila se na rychle se zatahující oblohu. Větve dubu, pod kterým seděly, se divoce zmítaly v ledovém větru vanoucím Koridorem. „Podívejte, holky, věc se má tak, že Joeli pomlouvala Hessu. Tím mě dostala.“

„Ano, to je její styl. Tahá za nitky, ať už při práci s vlákny, nebo když se snaží manipulovat s lidmi pomocí slov,“ přikývla Ara. „Ale dávej si pozor, protože Joeli se těší přízni dokonce i u Travičky. Příprava jedů na hodinách jí jde náramně od ruky, takže si raději hlídej, aby se ti nedostala k talíři. Jenže nejhorší na ní je, že umí otrávit lidskou mysl stejně snadno

jako jídlo. Je to zmije. Není náhoda, že jste na sebe narazily hned, když jsi přišla do okultní třídy. Postarala se, aby k tomu došlo. A ještě jedna věc. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby si myslela na sňatek s Raymelem. Nebyla by první Namsisová, co by se přivdala k Tacsisům. Pokud tomu tak bylo, tys jí její plány zhatila, a to ti jen tak nezapomene.“

Nona jen mlčky seděla, zuby zaťaté, a zírala na svoje kamarádky. Ara měla pravdu, a o to víc ji její slova páčila. Nechala tu namsiskou čubku, aby s ní manipulovala. A co hůř, skákala přesně tak, jak ta holka pískala. Očima zalétla k Zole, která seděla jako obvykle sama, stranou od ostatních. Ta by sebou manipulovat nenechala. Ukrývala se za tou svojí netečnou maskou tak, že nějaká Joeli by se neměla čeho chytit, ani kde začít. Když o tom tak Nona přemýšlela, došlo jí, že od toho krvavého dne na Ďáblově páteři s ní Argatha promluvila stěží stokrát. Navíc většinou když už něco řekla, šlo o jednoslovné věty.

„Takže jak teda?“ ozvala se po chvíli ticha znovu Ruli. „Půjdeme večer prozkoumávat jeskyně, nebo ne?“

„Spíš ty vůbec někdy?“ ušklíbla se Darla. Tyhle výpravy do podzemí skály Víry ji nikdy moc nelákaly.

Ruli na ni místo odpovědi jen vesele vyplázla jazyk. „Takže se jde, nebo nejde?“

„Je to příliš nebezpečné,“ odsekla Ara a přitom dívce prsty naznačila, že by se raději měla ztišit.

Ara měla pravdu. Ne proto, že by se mohly ztratit nebo zranit, ale protože po krádeži prasdce se abatyše Skla vyjádřila velmi jasně ohledně toho, co se stane novickám přistiženým v podzemních chodbách pod Sladkou Milostí. Konkrétně prohlásila, že je čeká vyloučení z kláštera i z řádu, protože takovýmto chováním se projeví jako příliš nespolehlivé a nedůvěryhodné, než aby se mohly zaslíbit Předkovi. Nemluvě

o tom, že vůbec všechny předpisy se poslední dobou hlídaly a dodržovaly o poznání víc než dřív. Odhodlání sestry Kolesy vykořenit z kláštera veškerý hřích bylo den ode dne silnější.

„Je to jediná zábava, co tady kromě hodin Čepele máme,“ ušklíbala se Ruli. Vchod ukrytý kousek od jedné z mnoha zatáček Hvězdné cesty sice objevila Jula, ale ona přesvědčila ostatní, že chodby za ním jsou jen obyčejné jeskyně. A hlavně že se nenacházejí pod klášterem, takže se na ně abatyšin zákaz nevztahuje.

To se nakonec ukázalo jako rozhodující argument a brzy se všechny nadšeně pustily do průzkumu podzemí. Kdyby na ně sestry přišly, trest by je sice neminul, ale aspoň by je nevyloučily. Navíc... napřed by na ně musel někdo přijít!

„Já...“ Noně najednou došlo, že mimo klášter nemá nic. Rodinu, přátele, život... Prostě nic. Z nich všech toho mohla nejvíc ztratit. „Možná bysme neměly...“ V tu chvíli v okně nad arkádami zahlédla tvář. Joeli? Sleduje ji snad ta čubka? Usmívala se na ni ústy, do kterých si předtím brala Hessino jméno. Jenže to neměnilo nic na tom, že měla pravdu. Tady na skále nikdy nezjistí, kde se ukrývá Yisht.

Nemluvě o tom, že svou kamarádku skutečně zklamala. Tři dlouhé roky se snažila ovládnout Keota, nebo to přinejmenším používala jako výmluvu, aby se nemusela pouštět do toho neskutečného úkolu pomstít Hessinu smrt. A v těch jeskyních dole se možná nacházelo něco, co by jí s tím mohlo pomoci. Třeba se tam ukrývá průchod do klášterního podzemí. Další věc, kterou Joeli trefila s neomylnou přesností. Jak to jen zjistila? Nona totiž skutečně nikdy nenavštívila místo, kde její kamarádka zemřela. Nikdy se tam nebyla podívat. Co když jí tam Hessa nechala nějaké vodítko, které by vedlo k jejímu vrahovi? Když zemřela, bylo jí sice jen dvanáct, ale už tehdy se jí co do moci vyrovnal jen málokterý dospělý Quantal.